

siis waasta ööd otas meeest koju tullema, panni kohhe, kui wähhegi hakkas pimmedaks samia, selle akna peale, mis sure merre pole watas, ölli lambi pöllema, nönda et mees faugelt merre pealt subba sedda walget piddi näggema ja otsekohhe, hülgawa tulle pole purjetades, faljude wahhelt läbbi ja kedduse lahhe siisse tullema.

„Jummalaga! armas naene! Jummal hoidku sind ja perret heas tervises, kuni taggasi tullen!“ ütles Maddis ühhel päival naese waastu ja andis temmiale fät, weikese padi siisse astudes, misga surema jahhi peale tahtis fönda, mis emal ankrui peal seisis. „Ma tullen ehk homme jäalle taggasi, — lissas ta veel, — agga wöib olla, et ma näddala päivad wibin ehk kauemine veel. Agga ma tean sedda julgedste, et sa mind igga öhtu otad, olgu et jöuan pea taggasi ehk mitte! Nüüd jäme Jummalaga!“ Krööt möistis, mis mehhe sõnua tähhendas ja lubbas igga öhtu lambi akna peale pöllema panna; ei ollekski mehhel tarvis olnud sedda ennam mele tulletada. — Kaua veel seisis Krööt randas ja watas laeva pole, kuni se lahhest välja läks ja temma walged purged faljude tahha ärrakaddusid. Se olli parras siigijene aeg, juba sui olli möda läinud. Ilmad ollid veel illusad ja kauis walised, agga sel ajal wöis iggapääw, nagu sealt merre wiis on, äkkiselt term

tööst ja pea kahju tehha laevale ja innimestele. Teisel päival lotis Krööt, et mees piddi tullema ja panni omnia lambi akna peale, kui ehha sai kuutunud; agga Maddis ei tulnud. Jäalle läks pääw möda, o hakkas fätte joudma; agga ilma asjata olli tulli akna peal pöllemas. Neljandamal päival olli ölli lambist ärralöppenud ja Krööt läks enne öhtut, mit ölli aidast toma, miska jäalle lampi täita — agga näh! ei kruisisti polnud ölli leida. „Küllab Maddis tulleb wist enne pimmedat!“ mötles temma ja waigistas nönda omnia murred. Ümmeti läks ta veel ueste ja otsis kappidest ja kambritest, kas ehk leiaks kuoklist veel ölli tilka. Agga ölli warrandus olli üsna otsas. Ümma holetusse pärast olli ta unustanud, aegsastest ölli osta! se waewas nüüd tölige ennamiste temma süddant. Kui pimmedaks sai, tösis lange tuul, tulest sai torn. Muustad pilived lendasid taeva al, ei ükski tähhedenne ei tahtnud paista. Krööt näggi sedda murrega, agga wimaks ütles enneise wastu öhkamissega: „Mis pärast pean ma kartma? tean jo selgeste, Maddis ei lähhää selle kurja ilmaga välja, waid jääb randa varjule! — egga siis lampi pollekski tarvis, kui sedda ka wöitjut pöllema panna!“

Viendamal päival tuul rampis nattuke ärra, agga waasta südda ööd hakkas sedda kangeliumne